

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1267

гр. София, 14.02.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **7017** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, вр. с чл.144 АПК .

Образувано е по молба от [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление в [населено място] с искане за изменение в частта за разноските на Решение № 89 от 07.01.2020г. постановено по административно дело 7017/2019г. на АССГ, 4-ти състав.

В молбата е посочено, че решението в частта за разноските е неправилно и незаконосъобразно. Позовава се на чл.72, ал.2 от ГПК и чл.2, ал.5 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвиждащи че по всеки от исковите се дължи отделно адвокатско възнаграждение. Тъй като в производството са разгледани два обективно съединени иска, то се дължи пълният размер от 842 лв. съобразно представения списък – по 25 лв. държавна такса и по 396 лв. адвокатско възнаграждение за всяко от делата.

Ответникът в писменото си становище счита искането за неоснователно.

Молбата е допустима съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, но по същество е неоснователна по следните съображения:

С Решение № 89 от 07.01.2020г. постановено по административно дело 7017/2019г. на АССГ, съдът: осъжда КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ [населено място], за защита по НАХД №467/2015г. по описа на РС [населено място], образувано по жалба на ищеца срещу НП №390 от 17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР, с което за извършено нарушение на чл. 206, ал.1 от Закон за енергетиката във вр. с чл. 3.5.2 от Лицензия № Л – 138 – 07/13.08.2004г. и на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за

енергетиката е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 20 000 лева, ведно със законната лихва, 14.04.2016г. - датата на влизане в сила решението на Районен съд [населено място], до окончателното изплащане на обезщетението; **ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ** да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ [населено място], за защита по КНАХД 82/2016г. по описа на АС [населено място], ведно със законната лихва от 14.04.2016г.

Във връзка с искането за разноски, в съответствие с изложените в решението мотиви, съдът е осъдил **КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ** да възстанови на [фирма], със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 446 лв. (четирисотин и четиридесет и шест лева)- 50 лв. ДТ и 396 лв.-адвокатско възнаграждение, определено съобразно общия материален интерес възлизащ на 2 712 лв. и съобразно чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. Съдът не намира основание да промени становището си за недължимост в полза на ищеца, на адвокатско възнаграждение и във връзка с присъединеното към настоящото дело. Неоснователно, предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. второ ЗОДОВ е искането за присъждане на адвокатско възнаграждение, в размер на още 396 лева, във връзка с предявената и предмет на прекратеното и присъединено към настоящото дело, искова молба. Двете искиви молби са разгледани в едно съдебно производство. Позоваването с молбата по чл.248 ГПК на чл. 72, ал. 2 ГПК е неотносимо, тъй като нормата касае събиране на държавни такси, а не разноски. Двете искиви молби са в защита на един и същи интерес, произтичащ от едно и също основание. Цитираната от ищеца т. 18 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ВКС има предвид отново държавни такси, за обективно, кумулативно съединяване на искиве и то само по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, но не и адвокатско възнаграждение. Неотносима е и разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 248 ГПК, Административен съд София – град, 4 - ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата, с правно основание чл.248 ГПК, на [фирма], за изменение на Решение № 89 от 07.01.2020г. постановено по административно дело 7017/2019г. на АССГ, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване от страните в 14-дневен срок пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

